

ЧАЙ

— Бабо, обичашъ ли да пиешъ чай? — запита Лилянчо баба си.

— Обичамъ, гължбче, обичамъ.

— Ами знаешъ ли де расте чаятъ?

— Не зная.

— А азъ зная. вчера татко ми разказа. Чаятъ е храстъ. Тоя храстъ има лъскави листа, а цвѣтоветъ му сж голѣми, бѣли и много миризливи. Чаятъ расте въ Китай, въ Япония и други страни, дѣто е топло и влажно.

— А гледай, че ти всичко си запомнилъ, — очудваше се Лилянчовата баба

— Чакъй има още. Чая сядятъ по хълмоветъ като горички, или помежду оризовитъ чалтъци на редове. За да получатъ чай, обиратъ листенцата и ги простиратъ да съхнатъ на открито, прѣснати по рогозки. После ги триятъ леко. Листенцата се свиватъ и издаватъ силна, но приятна миризма. А после ги сушатъ на решетки въ специални пещи.

— Я гледай, колко много знаешъ, — повтаряше бабичката.

— А зная още и това, че въ Китай и Япония пиятъ чай безъ захаръ.

— Ехъ това вече не мога да повѣрвамъ. Ти си го измислювашъ самъ. Азъ обичамъ чая съ захаръ.

— А азъ го обичамъ още и съ медъ и съ сладко, — рече Лилянчо и подскочи отъ кракъ на кракъ.

А.